Beelden 4.
De schade die beelden aanrichten

5 december 1958
lezing 41

“Gegroet vrienden, in de naam van de Heer. Zegeningen breng ik jullie, zoals altijd. Gezegend is dit uur.

Er is zoveel angst, schaamte en afzondering in het menselijk hart. We herkennen dat steeds weer. Vaak is die angst en schaamte weggestopt, zodat de mens zich er niet eens meer bewust van is en alleen een vage, voortdurende, knagende pijn ondergaat. Triest om dat steeds weer te zien, vooral omdat het niet nodig is. Het is niet meer dan een schim, vrienden. De angst en schaamte die jullie zo nadrukkelijk weghouden, heeft geen reden van bestaan en toch verpest hij jullie leven, het leven waar je zo van kunt genieten en dat je kunt gebruiken om je geestelijke kracht en groei te ontwikkelen.

Ook deze lezing behoort tot de serie over de beelden van mensen. Er is niemand die leeft zonder beelden. Deze innerlijke indrukken ontstaan op jonge leeftijd en uit die indrukken zijn verkeerde conclusies getrokken. Juist deze beelden zijn de oorzaak van je lijden, van onnodige schimmen, die je tientallen jaren en vaak incarnatie na incarnatie met je meedraagt. Jullie streven allemaal naar Gods licht, naar het verbreken van je ketenen. Maar hoe ontzettend veel mensen zoeken deze bevrijding van buitenaf, bijvoorbeeld door kennis op te doen of door uiterlijke gebeurtenissen en dat gaat niet. De enige manier waarop je die vrijheid kunt bereiken, is door in jezelf te graven. Je gaat dan door een tunnel van duisternis, maar verrijst aan de andere kant in het licht van ware onafhankelijkheid. Pas als je hebt ingezien dat je zelf verantwoor-

delijk bent voor de duisternis in de tunnel - wat geen gemakkelijke ervaring is - ben je waarlijk onafhankelijk. Zoek daarom deze bevrijding niet buiten je, dat is zinloos. Wie zijn beelden nog niet gevonden en opgelost heeft, wordt erdoor verstrikt. Steeds weer opnieuw voer je het drama op van je eigen fouten en verkeerde conclusies. Je zit erin gevangen en je bent je dat niet bewust Je hele leven lang - zoals ik al eerder zei, vaak vele levens lang - herhaal je en herhaal en herhaal je steeds maar weer datgene waar je eigen conclusies jou ooit toe geleid hebben en wat ze naar jou toe brengen en die je in feite naar je toe trekt. Bij al mijn vrienden die nog niet echt met deze speurtocht begonnen zijn, kan ik er niet genoeg de nadruk op leggen: *het is de moeite waard*.

Het is het enige dat telt in het leven, het enige dat opluchting brengt. Wie zoiets nog niet ervaren heeft, zou eens met andere vrienden van mij, die al enig succes op hun weg hebben geboekt, moeten praten. Ik wil hen daarmee feliciteren (en er zijn er heel wat vanavond). Want niets laat beter zien wat deze speurtocht inhoudt dan wat anderen jou kunnen leren die al op weg zijn. Misschien aarzel je nog omdat je niet weet hoe je het aan moet pakken. Misschien durf je nog niet om raad en hulp te vragen. Daarom is het verstandig om te beginnen dat met die vrienden te bespreken die je goed kent en die al een aardig eind op weg zijn. Wie naar zijn beelden zoekt, komt onherroepelijk in verwarring en ontreddering, stuit ook op weerstand en verzet. Maar die heb je juist in jezelf tot ontwikkeling gebracht. Dergelijke momenten van lijden kun je alleen opruimen door er doorheen te gaan, door hun ware zin, hun verkeerde verdedigingsmechanismen, hun verborgen betekenis te gaan doorzien, in welke vorm dan ook je dit alles bewust gerationaliseerd hebt. Alle twijfel en wantrouwen die je tegenover anderen voelt, is in feite niets anders dan het wantrouwen tegenover jezelf. Blijf dat voor ogen houden! Kijk waarom je jezelf wantrouwt. De wortel is altijd dat je niet naar je eigen normen leeft en dit niet kunt accepteren. De eerste stap hoeft dus alleen maar te zijn dat je jezelf accepteert zoals je toevallig op dit moment bent.

Ik weet dat ik dit vaak heb gezegd maar je zult deze waarheid steeds weer op nieuwe niveaus van je wezen moeten toepassen. Als je speurtocht succes heeft, vind je in jezelf de neiging beter te willen zijn dan je bent en dat maakt je onzeker. Daarom twijfel je ook aan anderen. Onbewust redeneer je: “Door beter en groter te willen lijken ben ik niet trouw aan mijzelf en dus ben ik niet betrouwbaar. Anderen zijn waarschijnlijk hetzelfde.” Je beoordeelt anderen altijd naar jezelf, zelfs

als je je deze zelfkennis niet eens bewust bent. Als je echt deze innerlijke gedachtegang kunt vinden, als het werkelijk naar buiten komt, als je dit hele proces bewust kunt ervaren, maakt dit je heel wat duidelijk. Je kunt wel denken dat dit *waarschijnlijk* in je omgaat omdat het zo logisch lijkt, maar dat is niet genoeg. Het is absoluut noodzakelijk dat je deze gedachtegang ontdekt, voelt en ervaart en je je realiseert, hoe het in jouw persoonlijke geval werkt, waar het van toepassing is en op welke manier je precies zo reageert.

Ik hoef niet te zeggen dat je dit in eerste instantie niet graag in jezelf ontdekt. Het lijkt zoveel gemakkelijker en plezieriger je te verzetten en anderen te wantrouwen en dit met redelijk gefundeerde argumenten te rechtvaardigen. Maar als je eenmaal om wille van de waarheid door deze weerstand heen gaat en in de geest van de oprechte zoeker naar waarheid vraagt: “Wat gaat er nu echt in me om” dan voel je je opgelucht en vrij, voel je de opluchting en vrijheid die alleen het onder ogen zien van je eigen waarheid je kan geven, hoe onplezierig dit eerst ook moge schijnen, hoe weinig vleiend het op zichzelf ook is. Het gebrek aan zelfrespect, dat je wel moet hebben zolang je jezelf diep van binnen nog veracht, verdwijnt automatisch, minstens tot op zekere hoogte, zelfs voordat je je innerlijke houding veranderd hebt, louter en alleen door het feit dat je de waarheid in jezelf onder ogen durfde te zien.

Het is belangrijk, dat je een aantal zaken begrijpt. Daarom wil ik vanavond nog wat meer ingaan op beelden en het zoeken ernaar.

Vaak begrijp je niet waarom je bleef vasthouden aan zo’n indruk waaruit je een verkeerde conclusie trok. Je intelligentie, je hele verstand is volwassen geworden, is veranderd door ervaring, door wat je geleerd hebt onder invloed van je omgeving en door het leven. Toch ben jij niet veranderd zolang je beeld nog in je leeft. Op een zeker moment was er in je jeugd een ervaring, een schok, niet noodzakelijkerwijs een schok zoals je je die nu voorstelt. Als je nu aan een schok denkt, zie je een plotselinge ervaring met een zeer sterk en onverwacht gevolg, zoals een ongeluk bijvoorbeeld. Maar een schok kan, zeker bij een kind, ook de meer geleidelijke ontdekking zijn, dat dingen anders uitpakken dan je dacht en kan het tegenovergestelde zijn van je liefste en meest gekoesterde verwachtingen. Een kind leeft bijvoorbeeld met het idee dat zijn ouders volmaakt en almachtig zijn. Als het kind langzamerhand gaat beseffen dat dit niet zo is, komt dit aan als een schok hoewel dit besef vaak door een hele serie gebeurtenissen wordt veroorzaakt, voordat de

nieuwe ontdekking een definitieve indruk achterlaat. Als een kind merkt, dat de denkbeelden die het tot dan toe over zijn ouders of over de wereld had, niet waar zijn, raakt het zijn zekerheid kwijt. Het wordt bang. Het vindt dat niet leuk. Daarom verdringt het deze kennis naar zijn onderbewuste omdat het onprettig is en omdat het zich schuldig voelt; tegelijkertijd bouwt het een verdediging op tegen deze 'dreiging'.

En deze bedreiging, of die nu plotseling plaatsvond of geleidelijk groeide, is de schok waar we het over hebben. Jullie weten dat een schok je verdooft. Zowel je lichaam als je zenuwen en je verstand raken gevoelloos. Het kan zelfs zo ver gaan, dat je tijdelijk je geheugen verliest of andere symptomen krijgt. Zo ervaart het kind een schok omdat ouders, de wereld, het leven niet zo zijn als het dacht. De indruk die de schok teweegbracht, kan objectief al dan niet juist zijn, maar de conclusie waartoe het kind in staat is, moet wel verkeerd zijn. Omdat kinderen geneigd zijn te generaliseren, projecteren ze hun eigen ervaringen op alle andere alternatieven. De ouders van een kind zijn zijn wereld, zijn universum; daarom moet zijn conclusie ná de schok op ieder ander worden toegepast en op het leven in het algemeen. Deze verkeerde conclusie schept het beeld.

Het beeld werd geschapen toen de ordelijke wereld en ideeën van het kind vernietigd werden. De verkeerde conclusies zijn:

a) de generalisatie. Niet alle mensen hebben dezelfde tekortkomingen als hun ouders; niet alle levensomstandigheden komen overeen met die, welke het kind in zijn eigen omgeving ontdekte; en
b) het verdedigingsmechanisme dat het kind met zijn nog beperkte begrip van de wereld kiest, is op zich al verkeerd en dat wordt nog erger als het dat op andere mensen en andere situaties toepast dan die uit zijn vroegste omgeving.

Zo worden beelden in het leven geroepen vrienden. Maar natuurlijk herinner je je niet zomaar ineens je emoties, je reacties, je innerlijke bedoelingen en je conclusies. Je kunt je die niet herinneren omdat je dit hele proces verborgen wilt houden om redenen die al gegeven werden; en ook omdat je je schaamde dat je ouders niet zijn, zoals je denkt dat ze moeten zijn.

Met je kinderverstand neem je aan dat jouw geval op zichzelf staat, dat ieder ander volmaakte ouders heeft en volmaakte omstandigheden thuis. Dat alleen jíj deze schokkende uniekheid ervaart, die voor iedereen verborgen moet worden, zelfs voor jezelf en helemaal voor je ouders en je

verdere omgeving. De schaamte is gebaseerd op het onjuiste idee dat jouw geval uniek is; daarom moet je dat hele gedachte- en gevoelsproces wel verborgen houden. En daardoor kon dit deel van je persoonlijkheid weer niet met de rest van je wezen opgroeien. Het kon zich niet veranderen, zich niet aanpassen en zo tot een beter besef komen. Want alleen wat naar buiten komt en in het licht staat, kan groeien. Als een plant onder de grond blijft doordat je hem geen wortel laat schieten, kan hij niet groeien. Dat gaat ook op voor iedere emotionele stroming of neiging. Als je ontdekt dat je 'beeldconclusies' niet bij je overigens volwassen intelligentie aansluiten, hoeft dat je dus niet te verbazen.

Bij dieren bestaat een zelfde proces. Laten we bijvoorbeeld een hond nemen. Een hond kan er achter komen dat hij, iedere keer als hij te eten krijgt, hetzelfde soort geluid van zijn baas hoort. Als de hond door heeft dat hij altijd te eten krijgt als dat geluid klinkt, reageert hij daarop. Hij weet nu meteen dat het eten eraan komt. Als hij het geluid hoort, gaat hij automatisch naar zijn bak. De hond heeft zo een beeld gevormd. In dit geval heeft niet een schok, maar de voortdurende gewoonte een indruk achtergelaten en is daar een conclusie uit getrokken. Nog een voorbeeld: een hond heeft zich aan een vuur gebrand en pijn gedaan. Steeds wanneer hij daarna vuur ziet, schrikt dat hem af, vooral als hij het niet één, maar twee of meer keer heeft meegemaakt. Een andere hond daarentegen kan vuur als iets heel plezierigs ervaren. Als het hout wordt aangestoken, zit hij bij zijn baas bij de open haard. Zijn baas aait hem, heeft tijd om met hem te spelen. Daarom heeft deze hond geen bedreigend beeld van vuur. Zo zie je, dat zelfs bij dieren dit principe opgaat. Als dat niet zo was, zou je ze ook niet kunnen africhten.

Bij een kind gebeurt hetzelfde. Een zuigeling of een heel jong kind kent alleen maar de meest primitieve emoties. Het kent goed en kwaad. Het ervaart liefde en plezier als het zijn zin krijgt. Het ervaart haat, wrok en pijn als het zijn zin niet krijgt. Zo eenvoudig ligt dat. Pas veel later in je leven leer je objectiever te oordelen en niet alleen maar afgaand op pijn of genot. Maar zolang er beelden in je leven, blijf je heel kinderlijk reageren omdat je verstand in dat opzicht nog net zo is als toen je een kind was, hoezeer de rest van je persoonlijkheid ook gegroeid mag zijn en in elk ander opzicht in staat is volwassen en verstandelijk te oordelen, soms zelfs emotioneel als het beeld er niet bij betrokken is. Maar waar deze langzame of plotselinge schok heeft plaatsgevonden, blijft het verstand kinderlijk reageren omdat je de ervaring niet bewust hebt verwerkt. Het blijft zoals het was toen het beeld en de conclusies

gevormd werden en in het onderbewuste werden vastgelegd. Je herinnert je misschien dat ik het in veel van mijn lezingen al over ‘emotionele rijpheid’ hebt gehad, lang voordat we over de beelden begonnen. Nu kun je beter begrijpen in welk soort processen een deel van een verder volwassen mens, onvolwassen blijft. Zolang je je het beeld niet bewust hebt gemaakt, trekt dit deel in feite emotioneel en onbewust nog altijd dezelfde conclusies als toen je nog een kind was.

Nu begrijp je misschien ook beter hoe je in jezelf conclusies en gevolgtrekkingen ontdekt, die totaal niet overeenkomen met de rest van je persoonlijkheid. In eerste instantie is het misschien wel schokkend om te zien hoe primitief je innerlijk emotioneel bezig bent. Nu weet je dat een stuk van je eenvoudig niet kon opgroeien omdat bepaalde zaken toegedekt bleven in je onderbewuste. Het hoeft je niet te verbazen dat dit kind nog steeds in je leeft, het kind dat is achtergebleven bij wat je verder hebt geleerd. Daarom zijn beelden alleen maar op te sporen door je kindertijd te herbeleven, niet alleen verstandelijk door je die tijd te herinneren, maar ook emotioneel, om door te kunnen dringen tot de irrationele lagen van je bewustzijn. Zonder een bepaalde methode kun je je beelden onmogelijk vinden. Daarom heb ik jullie een aantal technieken en manieren aangeraden. Je zult merken, dat de conclusies, die je uit je beelden getrokken hebt, logisch zijn op hun eigen beperkte manier. Misschien sta je zelfs nog versteld over de redenatie in je onderbewustzijn, hoe foutief die verder ook moge zijn. Nogmaals, bedenk dat het het kind is dat in je leeft, ergens in de leeftijd van nul tot tien. Op zo’n manier redeneerde je toen.

Het tragische van beelden is dat ze macht over je hebben. Ze laten je alleen maar bepaalde dingen zien, dingen die zo in je conclusies passen, dat het beeld later in je leven voortdurend gesteund en bekrachtigd wordt. Maar je conclusies kloppen niet met de volwassen verlangens en doelstellingen van je leven en veroorzaken daardoor niet alleen een pijnlijke wanverhouding, maar ook ongekende conflicten en problemen met je bewuste doelstellingen en met de werkelijkheid van het leven. Dit moeten jullie allemaal kunnen begrijpen, zelfs als je niet gelooft dat emoties en gedachten vormen zijn, werkelijkheden die magnetische velden creëren, waardoor gebeurtenissen, mensen en ervaringen naar je toegetrokken worden. Hoe minder je je bewust bent van je emoties en de gecompliceerdheid van je gedachten, hoe krachtiger ze zullen zijn. Want wanneer ze onbewust zijn, heb je er nauwelijks controle over en kun je ze niet aan de werkelijkheid en aan bewuste, ermee tegenstrijdige

verlangens aanpassen. Daarom zijn ze zo onbuigzaam en star.

Daarom brengen je beelden - en de conclusies eruit - je steeds weer in situaties waar je niet bewust om hebt gevraagd. Maar je beeldconclusies maken dat nodig. Het is erg belangrijk, vrienden, dat je dit alles begrijpt. Diegenen onder jullie die met deze speurtocht begonnen zijn, zullen me heel goed begrijpen, dat weet ik. De anderen misschien niet. Maar ieder die op dit speciale pad begint, zal ooit deze woorden kunnen gebruiken. De verstarring, deze onbuigzame vorm heeft gevolgen: je wilt dat het leven zich afspeelt zoals jij dat wenst. En als de dingen niet gebeuren zoals je wilt, schop je en schreeuw je van binnen als een klein kind. Hetgeen je in dat deel van je wezen in feite nog bent. De onvolwassenheid treedt op waar je beeld nog bestaat.

Een volwassen mens weet dat hij alleen maar controle over het leven heeft als hij er in meegaat, door niet te eisen dat het leven hem volgt maar het leven zelf te volgen door zich eraan aan te passen. Waar je met een beeld zit, pas je je niet aan. Je stelt eisen en wordt woedend van binnen als daar niet aan tegemoet wordt gekomen. En omdat je eisen op heel verkeerde vooronderstellingen gegrond zijn, krijg je vaak wat je vraagt maar daarbij óók wat deel uitmaakt van je onbewuste eis: alleen dát wist je niet. Je wilt iets, een bepaalde manier van leven of wat dan ook omdat het plezierig is, maar net als het kind dat je was toen je dacht dat dit verlangen gunstig voor je was, ging je - en ga je nog steeds - voorbij aan het feit dat elk profijt ook een keerzijde heeft. En als je daarmee in aanraking komt, denk je dat het leven je onrechtvaardig behandelt. Het is uitermate belangrijk dat je dit alles ziet als je naar je beelden zoekt en ze ontdekt. Het zal jullie aanzienlijk helpen. Maar dit alles blijft alleen maar woorden zolang je niet je beelden vindt en ervaart. Wie ermee begint, kan veel van wat ik hier gezegd heb constructief gebruiken. Als hij er op deze manier over denkt, zal hem dat een dieper, grondiger begrip geven en hem een stap verder helpen.

Iedereen die op het punt staat een beeld te herkennen, voelt, zoals ik al zei, een diepe schaamte. En deze schaamte is er meestal niet omdat je opeens iets heel gemeens of afschuwelijks ontdekt. Nee! Je schaamt je vooral over iets dat alleen maar kinderachtig is. Als je maar begrijpt dat de redenering waar je je nu over schaamt, op het moment dat je dit beeld vormde, overeenkwam met je toen nog beperkte vermogen tot redeneren en denken. Deze kinderachtigheid is maar betrekkelijk. En jij, intelligent mens die je bent, kunt je niet verzoenen met het feit dat zo’n

‘kinderachtige’ reactie werkelijk in je leeft. Je staat nu op het punt dat je echt beseft dat dit jouw reactie is geweest, een conclusie die je jarenlang bij je droeg, tot op heden. Nu vind je het pijnlijk om te zien dat dit een deel van je geest was, onder de oppervlakte, maar toch *jouw* geest, *jouw* reactie. Het wordt gemakkelijker om het te accepteren als je echt overweegt dat je in dit opzicht een kind gebleven bent, omdat je het hele proces zich in het duister van je onderbewuste liet afspelen. En het helpt je eveneens als je beseft, dat ieder mens die je kent ook zíjn eigen beelden heeft met gelijksoortige tegenstrijdigheden. Als je met een kind van laten we zeggen 4 tot 10 jaar praatte, zou je je over een dergelijke manier van redeneren niet verbazen. Als je dat inziet, raak je over je verwarring heen. En besef je dus ook dat jij niet de enige bent. Toch zien de meeste mensen dit niet in en houden zij hun beelden weg. Wanneer je je van jezelf bewust bent, heb je dus een enorme voorsprong, omdat je tenminste wéét wat je eigen ‘stommiteiten’ waren, terwijl anderen die niet kennen. Ja vrienden, dit klinkt sterk, maar in het kinderlijke deel van je ziel (kinderlijk vergeleken met je bewuste geest, ziel en intellect) *zijn* deze ontdekkingen stommiteiten.

Als je een begin maakt met het zoeken naar je beelden, vind je waarschijnlijk je eigen innerlijke conflicten, problemen en je verkeerde conclusies het belangrijkst. Je bekijkt je reacties. Je ervaart opnieuw de verkeerde emoties en vergelijkt ze theoretisch met het goede principe. En zo dient het ook te gaan. Maar als je dit alles door en door hebt begrepen, moet het werk doorgaan en het is veel werk. Dat weet je. Je moet er achter zien te komen hoe je steeds maar weer je beelden hebt opgevoerd en daarbij van het ene patroon in het andere bent vervallen, maar je zou ook dienen te beginnen met alles onder ogen te zien wat er in je leven is gebeurd; dingen waar je schijnbaar totaal niets aan kon doen. Die ‘gewoon van buitenaf’ gebeurden. Over een aantal levenservaringen, waar je met je gezonde verstand en logica naar kijkt, vraag je je af ‘wat kan ik daarmee te maken hebben gehad? Ik heb er geen vinger voor uitgestoken, het overkwam me’. Maar als je jouw beelden hebt gevonden, zul je zien dat alles door jezelf werd opgeroepen, hoe weinig controle je ook over dergelijke situaties scheen te hebben. Op het allereerste moment kan dat een schokkende ontdekking zijn, maar dat hoeft niet. Vaak zal het eerste glimpje van herkenning al een opluchting zijn. Deze opluchting moet altijd volgen, zelfs als het op dat moment belachelijk en ongelooflijk lijkt. Want dan zie je duidelijk het verband tussen je beeld en iets dat je heel willekeurig of als iets heel toevalligs overkomen lijkt te zijn. De opluchting moet wel komen: vanaf

het moment dat je begrijpt hoe *jij* je leven gestuurd hebt, hoe *jij* gebeurtenissen veroorzaakt hebt waar je tot nog toe het slachtoffer van dacht te zijn, krijg je de zekerheid dat je geen stuurloos bootje bent op een grote stormachtige oceaan. Je beseft dan, dat er geen onrechtvaardigheid is en dat maakt je sterk en veilig. Je rijpt, alleen al doordat je het principe en de waarheid van eigen verantwoordelijkheid kent en uitstraalt. Je begrijpt hoe je leven beheerst werd door tot nog toe onbewuste verlangens, neigingen en houdingen. Maar nu er zoveel bewust is geworden, kun je je leven bewust onder controle hebben, leiden, regeren en richten en zo kapitein op je schip zijn. Dan sta je met plezier en krachtig in het leven. Dan heb je een sterk gevoel van zekerheid. Alsof je voor de eerste keer vaste grond onder de voeten hebt.
Misschien zijn er nu een paar vragen over dit onderwerp, voordat we tot de andere vragen overgaan."

VRAAG: Wat is het verband tussen beelden en complexen?

"Een complex is een symptoom, gevolg of resultaat van een beeld. De zichtbare vorm van een complex is een uitvlucht voor de werkelijke betekenis. Iemand heeft bijvoorbeeld een minderwaardigheidscomplex over zijn intelligentie. Dat is duidelijk. Dat denkt hij te kennen. In werkelijkheid bedekt hij er een heel andere emotie mee: minachting voor zichzelf. Misschien is het waar dat hij meer wil zijn dan hij is, dat hij weet dat hij niet trouw is aan zichzelf. (Ik sprak daar in het begin van deze lezing over.) Een complex is natuurlijk verbonden aan een beeld. Het is er een deel van. Het is zoiets als een *boodschap*: er is een beeld. Een complex kun je gemakkelijk herkennen, zowel bij anderen als bij jezelf. Voor ons ziet een beeld in de mensenziel eruit als een verharde vorm. Een gezonde ziel zonder beeld is voor ons als een stralende vorm, voortdurend in beweging, net als het universum. Alles is soepel en stroomt. Alle goddelijke krachten die door het universum stromen en ook in de menselijke ziel doordringen, stromen voortdurend in veelkleurige pracht, in harmonie met de kwaliteiten, eigenschappen en persoonlijke trekken van de entiteit. Maar daar waar een beeld is, zijn de krachten van de ziel gestold, ingeperkt en verwrongen en blijven ze star. En al die gezonde en prachtige krachten van het universum, die de ziel zo nodig heeft om weer op te leven, kunnen er niet in doordringen en er leven inblazen. Zij blijven er omheen stromen en dat schept disharmonie. Je weet dat elke kwaliteit een gezonde kracht is, die zich verbindt met een daarmee overeenkomende kracht in het universum, terwijl iedere fout een verwrongen kracht is. Ook een complex is een

verwrongen kracht, maar op een andere manier verdraaid dan louter een simpele fout aan de oppervlakte. Die verdraaiing wordt veroorzaakt door een beeld. Kun je het zo voor je zien? Misschien voelt een van mijn creatieve vrienden zich geïnspireerd zo'n vorm te tekenen. Aan de buitenkant veelkleurige kosmische krachten in prachtige, harmonieuze beweging, terwijl ze daarbinnen stagneren en zich ophopen rond het starre harde beeld. En uit het beeld komen de scherpe en verwrongen krachten, dat zijn de complexen."

VRAAG: U zegt dat beelden een algemeen feit zijn, dat iedereen ze heeft. Waarom hebben we ze? waarom moet je beelden hebben?

"Iedereen heeft ze, maar je *hoeft* ze niet te hebben. Je schept ze zelf."

VRAAG: Om je te ontwikkelen?

"Nee, niet om je te ontwikkelen, maar uit onwetendheid. Door eigenzinnigheid en trots. Door alles wat de val teweegbracht. Je hebt er zelf voor gekozen."

VRAAG: Heb ik goed begrepen dat iedere gebeurtenis, waar we echt niets aan kunnen doen, door onze beelden veroorzaakt is?

"Dat heb je goed begrepen. Uitgezonderd - zoals ik de vorige keer al zei - als er werkelijk sprake is van karma uit een vorig leven. Maar dat is in principe hetzelfde: je oogst wat je zaait. Alleen heb je het in een vorig leven gezaaid en oogst je het nu. Dit kan een eenmalige gebeurtenis zijn, die strikt gezien misschien niets te maken heeft met een beeld in de precieze betekenis. Maar zelfs in dit soort gevallen vind je de wortel toch altijd in je beeld. Karma dat nog niet vereffend is, betekent dat de wortel nog steeds in jezelf aanwezig is. Als je je karma vereffend had, zou de wortel er niet meer zitten. Je kunt dezelfde fouten en neigingen vinden, die in een vorig leven tot daden geleid hebben, die beduidend ernstiger waren dan waar je in dit leven - dankzij je ontwikkeling - toe kunt komen. Niettemin moet dezelfde wortel er nog zijn, anders zou je dat karma niet hebben. Je kunt het in de diepte van je ziel vinden, ingebed in je beeld."

VRAAG: Dit betekent dat karma en beelden een vicieuze cirkel zijn?

"Natuurlijk. Als je nu de lezing herleest die ik een tijdje geleden heb gegeven over geboorte, begrijp je - nu je meer over beelden weet - hoe het werkt.[1] Ik heb toen uitgelegd dat als een entiteit op een nieuw leven wordt voorbereid, bepaalde problemen in zijn fluïde lichaam meer aan de oppervlakte worden gelaten. En naar gelang van die problemen worden je ouders, land en levensomstandigheden gekozen zodat het beeld geprikkeld kan worden en jij je er bewust van kunt worden als je dat wilt. Daarom *moeten* karma en beelden wel hand in hand gaan en met elkaar samenwerken. Als je bepaalde ervaringen in je kindertijd opdoet, komt dat omdat je bepaalde ouders hebt en in een bepaalde omgeving leeft. Gezien je hele incarnatiegeschiedenis waren deze het meest geschikt om je problemen naar buiten te brengen waarbij het doel je ontwikkeling en zuivering is. Je kunt jezelf niet zuiveren en je kunt een probleem niet uitwerken als je je er niet eerst bewust van wordt. Om je er bewust van te worden moet er iets onprettigs gebeuren, omdat je anders nooit enige aandacht aan deze innerlijke disharmonie zou schenken. Karma is, zoals jullie allemaal weten, niets anders dan de wet van oorzaak en gevolg, dezelfde wet die binnen de tijd van één leven werkt. Als je in dit leven je beelden en verkeerde conclusies ontdekt, zul je oorzaak en gevolg duidelijk aan het werk zien omdat je in jezelf de waarheid van de wet van oorzaak en gevolg begrijpt, ziet en ervaart. Dan weet je ook hoe karma werkt en hetzelfde principe volgt, alleen het bestrijkt een grotere tijdspanne. Alleen door het ontdekken van je beelden kom je er achter hoe karma werkt, kun je het aan het werk zien. En des te beter zul je karma begrijpen en ook hoe het over verscheidene incarnaties heen werkt."

VRAAG: Als iemand bijvoorbeeld in een concentratiekamp sterft, wat een karmisch gevolg is, hoe staat dit dan in verband met beelden? Wat voor soort beeld zit daarachter?

"Er zijn miljoenen beelden mogelijk. Ik kan deze onmogelijk allemaal opnoemen. Je gaat deze dingen beter begrijpen als je doorgaat met het werk dat je al doet, niet alleen met jezelf, maar ook door met anderen te werken. Als je de 'minder ernstige' gevallen kunt vertalen in ernstige wetsovertredingen en misdaden, dan zie je al gauw dat een zwaarder karma op hetzelfde principe berust van oorzaak en gevolg. Beide trekken gebeurtenissen aan die voortkomen uit verkeerde conclusies, welke altijd een schending zijn van de goddelijke wet en waarheid. Het is alleen maar een kwestie van gradatie. Het doet er niet toe of je uit

[1] Zie lezing 34 'Voorbereiding op reïncarnatie' (Noot vertaler)

onwetendheid en per ongeluk of opzettelijk afwijkt van de wet en de waarheid. Het principe blijft hetzelfde. Als iemand bewust van de goddelijke wet afwijkt omdat hij geestelijke nog niet voldoende is ontwikkeld, komt daar een beeld uit voort. Een beeld is het gevolg van een onbewuste redenering, gevolgtrekking en conclusie. Een bewuste, opzettelijke wetsovertreding heeft effecten naar buiten, jullie noemen dat karmische gevolgen. Een innerlijke overtreding in de emoties die in het onderbewuste verborgen blijft, zal een beeld scheppen en zal andere gevolgen hebben. De wetsovertreding vindt in mindere mate plaats en in het onbewuste. De twee alternatieven die we bespreken, werken dus op grond van hetzelfde principe, maar ze zijn niet hetzelfde. Als een misdadiger iemand doodt, is dat geen onbewuste daad en kun je niet van een beeld spreken als hij de gevolgen van zijn daad ondergaat. Maar in zijn volgende incarnatie wil hij misschien iemand doden en doet hij dat niet omdat hij zijn verlangens onderdrukt. Hij kan denken, dat ze voor hem een ingebeelde verdediging zijn tegen de pijn van het leven, tegen het feit dat zijn wensen niet vervuld worden. Dit kan dan een beeld vormen. Maar je kunt niet zeggen dat iedere misdaad en iedere bestraffing aan een beeld te wijten is. Het beeld bestaat uit onderbewuste verkeerde redeneringen en factoren. Er zitten verlangens en conclusies in, die primitievere mensen bewust en in daden uitleven".

VRAAG: Bijvoorbeeld in het geval van de brand in Chicago, waarbij veel kinderen stierven. Als die kleine geesten in de geestenwereld komen, is zo'n dood dan niet een geweldige schokervaring?

"Je weet dat kinderen sterven. Ik heb dit vaak besproken. Als het in bepaalde gevallen een schok veroorzaakte, dan was dit goed voor de entiteit. Hij moest daar doorheen. Als het niet goed voor de entiteit was, zou hij er niet doorheen gegaan zijn. Daar kun je zeker van zijn."

VRAAG: Hoe kan een kindergeest redeneren?

"Waarom niet? Voordat hij geïncarneerd werd, was het geen kindergeest. Het was een volwassen geest die vrijwillig een kort leven ondernam. Misschien gaf de geest de voorkeur aan een gewelddadige, onprettige dood om er vlug vanaf te zijn om na een kortere tijd weer opnieuw geboren te worden en dan op een hoger niveau te beginnen. Je weet dat entiteiten in ruime mate hun eigen vrije wil en keuze hebben. Anderen geven er misschien de voorkeur aan het langzamer te doen.

Maar of een schokkende gebeurtenis bij een kind (of een volwassen geest) zin lijkt te hebben of niet, de ervaring wordt naderhand op waarde geschat en verwerkt. Wat de entiteit ook ervaart, het is vruchtbaar en niet voor niets.

Laten we nog een voorbeeld nemen. Iemand is verantwoordelijk voor het op een wrede manier doden van veel mensen, zoals in een concentratiekamp. Omdat dit voorbeeld al eerder gekozen is, zullen we er opnieuw gebruik van maken. Deze geest is nu in de geestenwereld en ziet dat hij schulden af te lossen heeft en veel moet leren. Hij kan de keus krijgen zo'n 200 tot 300 jaar volgens jullie aardse tijdrekening in de geestenwereld te blijven. In die periode kan het leven voor hem niet erg plezierig zijn. De sfeer die hij voor zichzelf gecreëerd heeft met zijn gedachten, zijn emoties en ook door zijn daden, is donker en naargeestig. Er wacht hem een incarnatie met bepaalde mogelijkheden, maar die zijn ook weer beperkt door de dingen die hij heeft opgeroepen. Geen van deze mogelijkheden kan al te prettig of gemakkelijk zijn. Dan kan een dergelijke entiteit vragen: "Is er een andere manier om hier vlugger doorheen te komen?" En misschien krijgt hij dan als antwoord: "Ja, er zijn manieren. Je kunt al snel geïncarneerd worden, misschien binnen 10, 15, 20 jaar. Terwijl je het lot helpt vervullen van ouders die door de pijn heen moeten van een kind te verliezen kun je zelf door een gewelddadige en onprettige dood heel wat afbetalen. Als je dat liever aangaat dan je andere alternatieven, kun je daarmee met een schonere lei beginnen aan je verdere ontwikkeling". Menig geest kiest er voor. En dit is maar één mogelijkheid, er zijn vele andere. Je moet nu toch wel weten dat er geen onrechtvaardigheid bestaat en geen toeval".

VRAAG: Nog afgezien van de kwestie of het rechtvaardig is, lijkt het geen vreemd toeval dat er een slachting plaatsvindt van veel mensen, zoals bijvoorbeeld in een concentratiekamp, en dat er zo'n grote groep in het vuur om het leven komt? Is hier geen sprake van een verkeerde gedachtegang?

"Er is geen toeval. Als je teruggaat in de geschiedenis, zie je dat er altijd tijden zijn geweest van grote wreedheid en massamoorden. Na verloop van tijd gebeurde het opnieuw, deze keer misschien door een andere groep, in een ander land. Je kunt er vrij zeker van zijn dat in de volgende periode de vroegere beulen dan slachtoffer worden, juist omdat ze dat hebben aangetrokken. Ik zeg niet dat dit voor ieder individueel geval opgaat. Er kunnen gevallen zijn waar de vergelding -

of het gevolg dat uit de oorzaak voortkomt - op een andere manier plaatsvindt, in een individuele lotsbestemming. Ook kunnen sommige slachtoffers een speciale taak op zich genomen hebben, waarbij zij vrijwillig meer verduren dan normaal, omdat ze zich sneller wilden ontwikkelen en met één sprong vele niveaus hoger wilden komen. Maar de regel is dat de ene massamoord de andere veroorzaakt, waarbij steeds weer de rollen van beul en slachtoffer worden verwisseld tot beiden hun les geleerd hebben. In sommige gevallen wordt een dergelijke schuld niet in de volgende incarnatie afbetaald, maar liggen er verscheidene levens tussen oorzaak en gevolg. Je moet niet vergeten dat jullie allemaal door periodes van wreedheid zijn heen gegaan, sommigen tien incarnaties geleden, anderen zelfs minder. Als er rampen en ongelukken gebeuren waarbij veel doden vallen, kun je er zeker van zijn dat het hier een maatregel vanuit de geestenwereld betreft, waarbij alles geheel rechtvaardig en volgens het vaak vrijwillig gekozen lot van de betrokken wezens wordt uitgevoerd".

VRAAG: Begrijp ik het goed dat beelden zowel karmisch als niet-karmisch kunnen zijn?.

"Zij moeten een karmische oorsprong hebben. Als die er niet was, zou er geen beeld gevormd worden. Dan zou het iets zijn dat zo aan de oppervlakte ligt, dat je het heel gemakkelijk kunt ontdekken. Bij het zoeken naar beelden zul je waarschijnlijk kleine reacties ontdekken waar het verstand vanuit hetzelfde principe werkt, alleen kun je dan niet van een beeld spreken omdat het niet echt belangrijk, of betekenisvol, of diepgeworteld is. Als zo'n reactie echt van grote betekenis is en conflicten veroorzaakt, moet het wel van karmische oorsprong zijn. Maar het heeft geen zin om te gaan bedenken wat het in een vorig leven geweest kan zijn. Dat leidt tot niets. Met je geheugen kun je teruggaan tot de oorsprong ervan in dit leven, als je op de juiste manier te werk gaat. En dat is ook genoeg. Als het in bepaalde gevallen goed en nuttig is om meer over vorige levens te weten, wordt die kennis je ook op de een of andere manier gegeven, maar alleen dan".

VRAAG: Is het mogelijk - en zo ja, op welke leeftijd - om tot op zekere hoogte te voorkomen dat een kind zich beelden gaat vormen?

"Natuurlijk is dat mogelijk. Als de ouders op zo'n pad als dit zijn, moeten ze weten wat hun eigen problemen zijn en wat het kind aan hen kan opdoen, wat beeldvorming in de hand werkt. Ze zouden in hoge

mate kunnen voorkomen dat een beeld wordt gevormd door te helpen het aan het licht te brengen terwijl de conclusie nog getrokken moet worden en nog aan de oppervlakte is. Het probleem kan dan meteen en bewust behandeld worden. Als het kind dan opgroeit, verandert de conclusie met het groeiproces. Ouders die op een pad als dit zijn worden bovendien veel gevoeliger voor de reacties van het kind. Dat zou ideaal zijn, maar tot nog toe gebeurt dit heel zelden."

VRAAG: Bestaat er een test, waardoor je kunt weten wat je beeld is?

"Daar is geen test voor nodig. Als je je beeld gevonden hebt, weet je tot in het diepst van je hart dat dat het is. Maar het kan wel en vaak gebeuren, dat je je bewust gaat worden van een beeld en dat je dan zo weerspannig wordt en zo vol weerstand zit, dat je het nog niet kunt zien. Het enige wat je dan moet doen is doorgaan en er vanuit alle aspecten aan alle kanten aan werken en plotseling is de kennis er. En dan heb je helemaal geen bevestiging nodig omdat je gewoon weet '*dit is het'*. Je ziet opeens de zin van je hele leven. Je begrijpt je leven en je mislukkingen. Je begrijpt jezelf en daardoor ook andere mensen om je heen. Het raadsel is opgelost. De puzzel is compleet; ieder stukje valt op zijn plaats en er is geen test, geen truc en geen magie. Daarom is er ook geen bevestiging nodig. Als je je belangrijkste beeld weet, valt alles op zijn plaats. En zelfs voordat je er los van bent, maakt alleen al het weten je vrij. Dat gevoel van vrijheid kan soms al voorkomen door kleine, maar betekenisvolle inzichten die een integraal deel van het belangrijkste beeld zijn voordat het belangrijkste beeld duidelijk aan de oppervlakte is. Als je de kleinere beelden hebt, ervaar je soms al dit gevoel van vrijheid, maar des te meer wanneer het overzicht totaal is".

VRAAG: Iemand van onze groep die hier voor het eerst is, zou graag weten hoe ze haar mediamieke gaven kan ontwikkelen?

"Ik zou haar eerst willen vragen, waarom zij dit wil? (*Om kinderen, bejaarden en behoeftigen te helpen*). Het motief is goed. Er is maar één goede manier om tot een dergelijke ontwikkeling te komen en dat is de volgende: begin met het helemaal uit je hoofd te zetten. Concentreer je op je eigen spirituele, verstandelijke en emotionele ontwikkeling, op je eigen pad van zuivering. Hoe meer het onderbewuste verkend en bewust geworden is, hoe schoner het kanaal wordt. Ik spreek nu in het algemeen en niet alleen tegen jou, want het geldt voor iedereen die graag op zo'n manier wil helpen. De ontwikkeling van mediamieke gaven mag nooit

voorop staan. Aan de wil van God moet worden overgelaten op wat voor manier deze krachten naar buiten komen. En hoe sterker ze tot uiting komen, des te groter is de noodzaak voor een strikt pad van zelfontwikkeling. Ik kan hier niet genoeg nadruk op leggen. Als je je mediamieke gaven dus enige tijd opzij kunt zetten tot dat je over een aanzienlijk bewustzijn van jezelf beschikt en in de wijsheid dat dit gevaarlijke stof is en als je dit doet omwille van God, dan geeft hij je het misschien honderdvoudig terug als de tijd er rijp voor is. Als je je eigen wil opzij leert zetten en van harte kunt zeggen: "Vader, uw wil geschiede, laat me op uw manier uw werktuig zijn, niet op de manier die ik wil. Ik weet dat ik dit pad moet gaan om een werktuig voor uw wereld te kunnen zijn en voor de problemen daarvan deins ik niet terug", dan heb je de juiste en gezonde houding die God zeker behaagt. Dat is de enige manier, elke andere kan zelfs gevaarlijk blijken. Goede wil alleen biedt niet genoeg bescherming. De onbekendheid met tal van factoren kan heel wat problemen en onwaarheid veroorzaken. Het feit van een nog onbekend onbewuste speelt een grote rol, vooral bij dit soort werk. Je moet bewustzijn over jezelf ontwikkelen, anders kunnen mediamieke gaven uiterst gevaarlijk blijken.

Het spijt me, dat we vanavond niet aan de geplande vragen konden toekomen. Bewaar ze alsjeblieft voor de volgende keer.

Nog een paar woorden voor mijn lieve vrienden op dit pad, voordat ik mij terugtrek: ik zou jullie willen vragen jullie broeders en zusters in Zwitserland te helpen met het zoeken naar beelden. Denk na over een manier waarop dit zou kunnen gebeuren. Ik heb al een paar suggesties gedaan, misschien kunnen jullie er verder over nadenken.

Kerstmis nadert en het Licht van Christus verspreidt zich en beroert ook deze aardse sfeer. Neem dit licht in je op, deze prachtige kracht, zodat je steeds weer voort kunt gaan op dit pad van zelfonderzoek dat een vreugde is voor ons allen. Ontvang wederom Gods zegeningen.
Wees in vrede. Wees in God."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1958.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Images; the Damage They Do'.
Vertaling door Martien Janssen en Lidewij Frijlink in 1979;
herzien in 1992 door Ernst Winkler.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2010